

BARBARA NESVADBOVÁ

BORŮVKY

motto fejetony

Borůvky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Barbara Nesvadbová

Borůvky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BARBARA NESVADBOVÁ

BORŮVKY

OBSAH

Bývalý manžel	9		
Fatální frekvence	13	Hranice	91
Pravá láska?	17	Dospělácké vztahy	97
Čtrnáct obálek	21	100 + 1 Rande	101
Baby 2011	25	Selektivní ztráty	105
Poslední pokus	29	Zachraňte muže	109
Sundej ty trenky!	35	Kouzlo svatby	113
Nejsem tvůj gigolo	39	Čas na nové botky	117
Role ženy	43	Zatracená žárlivost	121
Řekni mi pravdu	47	Svět žen	125
Podzim je čas rozvodu	51	Ferda mravenec	129
Absolutní jistota	57	Pánské nákupy	133
Cena za lásku	61	Nové emoce	139
Muž, hlava rodiny?	71	Stejný scénář	143
Nenávidím sex	75	Kouzlo nevěry	147
Kdo s koho	79	To je moje	151
Kouzlo vzpomínek	83	Moje role. Tvoje role	155
Posledních deset minut	87		

Postavy v knize jsou smyšlené a nemají nic společného
se skutečnými osobami.

M a m i n c e
Protože je ideální muž

BÝVALÝ
MANŽEL

Můžeš se, prosím, obléknout? Tak zněla důrazná otázka stále ještě manžela mé kamarádky. Ne, ona nebyla nahá. Jen polosvlečená. Připravovala se na svoji první nemanželskou hodinu volna. Hodinu cvičení.

Hledala tepláky. Tedy pobíhala po bytě v kalhotkách. On měl tu danou, inkriminovanou hodinu hlídat jejich společné dítě. Ona hekticky kramařila v jejich stále ještě společném bytě. A on, ten samý muž, který ji ještě před ani ne měsícem svlékal ve společné skoro ještě novomanželské posteli, tak tenhle muž ji teď důrazně upozorňoval, ať si sakra zase vezme džíny, protože on pohled na její nahá stehna už déle nesnese.

Tříletého syna spolu mají. Pronajatý polovelký byt. A auto na leasing. Takové normální mladé pražské manželství.

V úterý večer, když přišel domů, mumlal cosi o vlastním hledání. O potřebě sebepoznání. Klidu. A času. Času na přemýšlení.

Mé přítelkyni Monice není patnáct a její manžel není jejím prvním chlapcem. Také není příliš trpělivá. Takže neřekla: „Jistě, drahý, máš tolik času, kolik jen potřebuješ.“ Naopak. Suše se zeptala, jestli je to jeho sekretářka, jeho bývalá spolužačka nebo snad jejich chůva.

Ještě bych vám měla napsat, že Monika křičela a házela věcmi. Ne, že by jen tak pro formu pohodila pár triček. V rámci svého polojižanského temperamentu – její otec je Srb – vysklila dveře v kuchyni, oknem prohodila obsah jeho šatníku, nezapomněla ani na plavky, a bezhlavě bušila nejen do tíše stojící knihovny, ale bohužel i do jeho nového, hýčkaného notebooku.

Vždycky miloval její scény. A postelová udobřování. Jistě to tentokrát nepřehnal. Situace se nijak výrazně nelišila od okamžiku, kdy na poslední chvíli zrušil letní dovolenou v Toskánsku. Nebo když zapomněl na její narozeniny. Chovala se úplně identicky. Jen on už prostě nechtěl. Neměl zájem. A jeho stoický klid by nenarušila, ani kdyby začala chodit po uších. Jen ten jejich syn by znatelně méně brečel. A třeba by se i smál...

Monika dva dny konstantně plakala. Nepomohl ani neurolog. Ani whisky. Prostě jen plakala.

„Víš, myslela jsem, že v téhle příšerné době, kdy každý mění partnery častěji než letní gumy, tak že já budu schopna mít manželství, jako měli moji rodiče. A vidíš? I přesto, že jsem ho milovala, jak nejvíc umím, i přesto on odchází. A protože neumím milovat víc, je jasné, že hezký vztah mít nikdy nebudu. Chápeš? Už prostě budu sama. Pořád.“ Co jí na to odpovědět? Nebyla v situaci, kdy by chtěla slyšet, že i bez mužů se žít dá. Že existuje spousta stabilních, obdobně jako sex s manželem, zábavných prožitků. Třeba knihy. Nebo nugátová čokoláda.

Vystěhovala ho dřív, než začala znovu menstruovat. Podání žádosti o rozvod, rozdělení majetku a času stráveného s jejich malým chlapcem, to všechno netrvalo ani jeden cyklus. Dokonce ani kvůli společným knihám se nepohádali. Už o něm pak nikdy nemluvila. Jen v té chvíli, kdy se vyděsil při pohledu na její krajkové spodní kalhotky, tak v té chvíli se jí chtělo zase plakat. S konečnou platností pochopila, že už ho nevzrušuje.

Zvláštní, jak rychle se z vlastního muže stane zcela cizí člověk...

FATÁLNÍ FREKVENCE

Vlastně nevím, koho chci potkat. Mám všechno. Jsem atraktivní, štíhlá, VŠ, zelenooká blondýna, šťastně vdaná. Překvapí mne ženatý, štíhlý, šarmantní VŠ něčím, co jsem ještě nezažila? Přesně takto zněl inzerát mé kamarádky. Ne, že by nutně potřebovala spát s někým jiným než se svým mužem. Ani netoužila po dobrodružství neprobádaných pohlavních nemocí. Spíš jen chtěla poznat ten novodobý fenomén. Zjistit, proč tolik lidí sedí po nocích u počítače, byť už skutečně žádnou, ale opravdu žádnou práci nemají. A také, příznějme, chtěla trochu sondovat – opravdu ti naši muži touží po nevěře? Povšimněte si totiž dvou zcela zásadních informací v jejím textu – první je „šťastně vdaná“, druhá je „hledá ženatého“.

Během prvního odpoledne jí přišlo devadesát sedm odpovědí. Devadesát sedm! Skoro sto mužů bylo ve čtvrtek po obědě ochotno podvést svoji ženu s kýmkoliv. Ne, že by se fatálně zamilovali. Dlouho vzdorovali. A pak, vlastně nechtěně, propadli osudové nevěře. Ne, že by potkali svoji nesmírně vzrušující ex. Dokonce ani sekretárka nepřišla do práce bez kalhotek. Neměli tedy ten přímý, vjemový kontakt. Stačila jen fantazie a možnost. Je to ubohé? Nebo se mi to jenom zdá?

Odpovědi jsem posléze četla. Zahrnovaly nabídku ochutnání vína, které ještě „nekoštovala“ – promiňte ten slovník, ale přesně takhle to majitel vinotéky Patrik psal; monte32 hledal mazlivou kočičku; Vašek nabízel diskrétnost a zdraví; pak zasenovaadresa – několikánásobný VŠ se zámkem, který jí plesnivé sýry, zapíjí je starým vínem a jezdí autem bez střechy, protože je prý krize, vtipný si zřejmě připadal; Petr přišel s vyznáním, že miluje oboustranný orál. Dvacetiosmiletému Jirkovi zas chybí tělesný kontakt, protože doma bohužel nemá sex. Zato prý má mimino... Radimova man-

želka zase nechutně utrácí a naposledy mu dala, když byli nakupovat v Miláně, proto on bytostně touží po ženě, která chce to, co on, animální přitažlivost. Bez peněz. Pochopitelně.

Zajímavé bylo, že někteří muži psali dokonce z oficiálních firemních adres. Poznamenala jsem si je pro svoji příští knihu. Pár z nich dokonce zapomnělo na podmínku „překvapit“ a dožadovali se milého popovídání. Většina z nich však chtěla jediné. Sex.

Hned druhý den, po devadesáti sedmi odpovědích, jsem dohledala výzkum firmy Durex, kde psali, že muži myslí na sex prý až šedesátkrát za den. Nekontrolovaně. Neplánovaně. Samovolně. To není možné. Jak jsou potom schopni normálně fungovat? Ten průzkum musí být nesmysl. Kdybych měla mít jedno téma šedesátkrát během dne v hlavě, jistě bych se nedokázala zaměřit na nic jiného.

I zeptala jsem se zcela na férovku svého partnera. „Ne, to je určitě hloupost, tolik to být nemůže,“ rezolutně odpověděl. „Počkej, vezmem si to příkladem. Tak tedy, poprvé, když jsem se vedle tebe budil. Podruhé u tebe v koupelně, jak sis převlékala tílko. Pak cestou domů jsem si vzpomněl na včerejší večer. Potom u mne doma v šatně, když jsem se převlékal. Pak když jsem byl se psem, tak tam běžela nějaká dívka. Měla krásné nohy. Pak jsem vařil čaj a napadlo mne, co budu dělat o víkend. No, a to je vlastně teď. Takže počkej, je půl deváté ráno. A kolikrát že jsem na to myslel?“ Škoda počítat. Vždyť ještě nebyl ani oběd...

Jeden zásadní poznatek mám. Jsou úplně jiní než my. Úplně. Jako ty šachové figurky. Figurky, se kterými se dají hrát jen šachy. Rozhodně ne dáma. Důležité tedy je, naučit se vedle nich koexistovat. A nezkoumat. Neptat se. A hlavně nenechat se nikdy překvapit...

HOW CAN I FIND IT,
WHEN I DON'T EVEN KNOW
WHAT IT LOOKS LIKE?

PRAVÁ
LÁSKA?

Existoval v mém životě jeden muž, kterého jsem skutečně milovala. Tedy kromě mého otce. Samozřejmě. A teď abstrahujme od možnosti, velmi pravděpodobné, že jsem si lásku v nedospělé touze po romantické iluzi jen namlouvala či okouzila sebe sama jakousi idée fixe.

Tuším, že jsem vám o tomhle konkrétním muži, Michael se jmenuje, bezpočtukrát psala. Dokonce i knížku a film si vysloužil. Ne, že by ho to jakkoliv zaujalo...

Ten film jsem dlouho neviděla, zapomněla na něj, až si ho moje dcera, ignorujíc veškeré mé protesty, pustila.

A překvapila mne zásadní otázkou: „Maminko, umíš mi vysvětlit, proč je ta hlavní hrdinka tolik okouzlena tím divným pánem, který ji neustále ignoruje?“ Říkat osmileté holčičce odpovědi typu „Protože on ji nechce...“ mi nepřišlo jako rozumný argument.

Zatímco Bibiana rozvíjela teoretické úvahy na téma, co že je na něm tak speciálního, využila jsem moderních technologií, které tolik, tolik nesnáším a zadala do vyhledávače jméno muže, kterého jsem sedm let neviděla a který mi pokaždé, když se opije, píše ty nejlepší erotické vzkazy, co znám. (Je to Dán. Umí pít. Tzn. ne častěji než jednou do roka. Bohužel.)

Jelikož se teď dá nahlížet do soukromí nejen lidem z te-

levize, ale i burzovním makléřům, našla jsem během necelé hodiny jak televizní rozhovory na CBS, kde předvádí charismatického analytika, tak – považte tu obskurnost – i fotky z nedávných dovolených. Fotky, na kterých pochopitelně nebyl sám, ale s přítelkyní.

Jsem tvor nežárlivý. Nepřekvapím vás teď nějakou pěknou scénkou, na kterou bych samozřejmě měla právo jen a jen ve své hlavě. Překvapím vás tou osobou. Malá, tlustá, brylátá Číňanka.

Reálný, vesnický, večerní šok. Čas otevřít láhev a sníst mlíku. Případně vyhledat nějaké dávno zapomenuté cigarety. Ta paní, slečna se říct opravdu nedá, pracuje jako senior asistentka. Jsem se dočetla. Rozdíl mezi senior asistentkou a junior asistentkou nebudeme teď řešit... Mně totiž konečně NĚCO doklaplo. V šestatřiceti letech! Pozdě, ale přece, jak se říká. Já totiž vedle Michaela trpěla neustálými komplexy. Že jsem nedovzdělaná, málo hezká, obtloustlá. Syndrom dívky z postkomunistické Prahy, která na londýnském večírku raději nemluví, mi vedle něj vydržel zhruba jednu generaci. A to jsem běžně relativně nestydlivý tvor. Považte, kolik hloupých myšlenek jsem si mohla ušetřit. Při pohledu na jeho a její fotku z pláže je totiž jasné, že pro lásku vzhled opravdu nehraje roli.

STÍN
POCHYBNOSTÍ

ČTRNÁCT OBÁLEK

Jednoho mého bývalého partnera zavřeli. Ani nevím, na kolik let je odsouzen. Než mi přišel dopis z vězení, dlouho jsem ho neviděla. Skutečně dlouho. První dopis byl milý. Druhý smutný. Třetí láskyplný. Vzpomínal. Dojímal se. Vysvětloval.

Ve své podstatě mne glorifikoval do postavení nejbájenější ženy svého života. Také psával, že kdyby jen trošku mohl, byl by se mnou. Ne, že bych nerada potkávala své bývalé, je to sice jako procházka strašidelným zámekem, ale já mám poutě ráda.

Napřed jsem neodpovídala. Pochopitelně. Zhruba po měsíci jsem se začala na rukou nadepsané obálky snad i těšit. Vyprávěl o knihách, o cestách, dokonce i o jídle. Vtipně. Mile. Poutavě. Jeho dopisy se začlenily do mého každodne, aniž bych si nějak zásadně všimla. Jen maminka začala být nervózní. Typický psychiatr. „Hlavně mu neodepisuj. Zapřísahám tě. Pánbůh zaplať, že aspoň tohohle máme z krku a nedělá scény.“ Zřejmě by nejraději všechny mé ex šoupla za katr... Ani mé kolegyně nebyly z obálek nijak nadšené. V radách odepsat, či neodepsat se ale značně rozcházely. Pochopitelně hodnotily prizmatem svých vlastních zkušeností. Ty více zklamané radi-

ly napsat... Samozřejmě, že ano, bylo odpovědí. Jo, tak bláhová stvoření my jsme.

Celkem čtrnáct dopisů jsem poslala. Odepisovala jsem průměrně na každý jeho třetí. Přiznejme, někdy i druhý. A pak jednou sedím u mého milého Liborka na barvě. Kadeřnictví je odpradáвна největší drbárna. Možná ty paní, co draly peří, ty mohly mít víc času na povídání. No, a Liborek, oči navrch hlavy – obrazně, pochopitelně – povídá: „Si představ, Baru, že Máru definitivně zabásli. Sedí. Je v lochu. Na osm let. Chápeš to?“

Ta divná modrá věc, která z mých hnědých vlasů dělá vlasy bílé, mi stekla až na záda. Tak jsem se lekla. Nádech. Výdech. „A jak to, prosím tě, víš?“ zmohla jsem se na otázku.

„Nooo, nejsi jediná moje klientka, se kterou chodil. Představ si, že Hanka, ta majitelka fitka, o něm vyprávěla, že jí prý píše krásné dopisy. Plánuje. Vzpomíná. Dojímá se. Prý se změnil. Trošku jsem to Hance rozmlouval, ale ona se rozhodla, že mu dá další šanci, a v sobotu za ním jede. Maj návštěvní hodiny.“

Ještě, že v kadeřnictví teče ledová voda. Tomu už se nedá říkat naivita. Že?